

DE ZOMER 2010 VAN WALTER

*Walter Ceysens sj, Vlaamse jezuiet in opleiding,
blijkt terug op zijn voorbije zomer*

Het is een lang academiejaar geweest : een veeleisende thesis, een zwaar apostolaat in een noordelijke buitenwijk van Parijs, en dan waren de gewone werkzaamheden en de vereisten van het gemeenschapsleven nog niet meegerekend . Hoog tijd om terug een evenwicht te vinden tussen lichaam, geest en ziel. Tijd is een rijkdom die je gegeven wordt, en tweeënehalve maand zomervakantie is een enorme luxe die, op zijn zachtst gezegd, niet iedereen heeft, maar die je moet waarderen en “wel” gebruiken.

Als ik terugkijk op de zomer van 2010, merk ik hoe rijk die maanden wel geweest zijn. Eerst twee weken, de onvermijdelijke “platte” rust in de thuisbasis: familie en de thuisgemeenschap in Drogen — via de “thuisgemeenschap” is elke scholastiek in het buitenland op een informele manier verbonden met de moederprovincie. Daarna drie weken in de Franche-Comté (10 juli tot 1 augustus), nabij Besançon, voor een jeugdkamp georganiseerd door de MEJ. Onder die afkorting gaat een wat zware naam schuil voor een jeugdbeweging —*Mouvement Eucharistique des Jeunes*—, maar de werkelijkheid is veel sympathieker (maar wie heeft gezegd dat een eucharistie niet sympathiek kan/mag zijn?). Onder het motto “*Bâtir pierre sur pierre*”, gingen 42 jongeren tussen 12 en 15 jaar samen met hun 10 animatoren aan de slag om een natuurreservaat beter toegankelijk te maken. Mijn rol in het kamp was die van “*animateur spirituel*”, ofwel degene die in het team, zorg draagt voor liturgie, gebed... Het geestelijke apostolaat is op zijn best als je kan delen in de ervaringen van iedereen, en die waren er genoeg : werk, spel, sport. Vooral dat laatste zal me bijblijven. Wie had gedacht dat ik ooit nog eens een parcours zou doorlopen, waarbij je

aan netten in de bomen moest hangen, gevaarlijk caduke bruggen over moest, met een katrolletje langs een kabel een rivier oversteeft, om dan op twintig meter van het einddoel te blijven hangen, want je bent te zwaar... Wie denkt dat ik het had over mijn mogelijke rol in een nieuwe Indiana Jones-film, heeft het mis. Het kind heet “*accrobranche*”, —in het Engels: “*Canopy Walk*”; het Nederlands laat me hier even in de steek—, en is ten stelligste af te raden voor mensen met hoogtevrees. Voor de anderen is het fantastisch. Maar het was niet het einde van mijn lijden: we gingen ook aan speleologie doen: dit grote lijf —toch bijna twee meter— moest zich door o.m. gangetjes van grosso modo dertig op vijftig wurmen. Ach waren we maar weer 12 jaar, het zou wel iets gemakkelijker zijn geweest... Gelukkig lieten de stalagtieten en —mieten zich bewonderen als kunstwerkjes van de natuur, van pakweg tienduizend jaar oud.

Na dit alles stelde zich de vraag of ik de volgende geplande activiteit wel zou aandurven: een pelgrimstocht tussen Le Puy-en-Velay en Conques, op de weg naar Santiago. Had ik nog genoeg energie in de benen? Zou er niet té veel volk op de weg zijn in dit voor Santiago, heilige jaar (sint Jacobus valt dit jaar op een zondag)? Maar gelukkig heb ik de juiste keuze gemaakt: van 8-19 augustus bevond ik me temidden van de prachtigste en de meest gevarieerde landschappen die de Auvergne en de Aveyron maar te bieden hebben. In Le Puy-en-Velay startte de tocht trouwens om zeven uur 's ochtends met een speciale pelgrimseucharistie, met daarna een pelgrimszegen: de bisschop die voorging, nodigde ons uit om ons allemaal persoonlijk voor te stellen. En het ging om 70 mensen! Maar dat maakte dat je al direct een heel netwerk van mensen leerde kennen, die je nog regelmatig zou tegenkomen onderweg. De vrees dat er téveel mensen op de weg zouden zijn, veranderde in grote dankbaarheid voor alle ontmoetingen die ik mocht hebben. De weg doet nadenken, en ik heb echt heel erg mooie gesprekken gehad. De éne avond sliep je op een camping en werd je uitgenodigd voor avondmaal bij een familie of groep, de andere avond werd je aangespoord om in een pelgrimsverblijf te overnachten en één of andere ontmoeting verder te zetten. Een pelgrimstocht is echt een ideale manier om lichaam, hart en ziel terug met elkaar te verbinden.

De avond van de 19e kwam ik moe en bestoft terug aan in Parijse ochtend van de 20ste zat ik alweer in de wagen om naar Aix-en-Provence te trekken voor een sessie met robuust optimisme « *La Politique, une Bonne Nouvelle* » genaamd. Kan iemand het geloven? Veertig

jonge gelovigen, van àlle strekkingen, zowel links als rechts, die samenzitten om over hun maatschappelijk engagement te praten: in de partij, in de vakbond of in een andere vereniging. Hoe kan je je engagement verbinden met je geloof? Of beter: hoe kan je geloof je engagement voeden, zowel inhoudelijk als op het niveau van je diepste drijfveer? Is er een verschil tussen een gelovig en een niet-gelovig engagement, en zo ja, wat zou dat dan zijn? Kan aanstekelijk optimisme de wereld veranderen? Het programma was goed gevuld en opgebouwd: conferenties van politici —met o.a. als meest prominente gastsprekerster Cécile Duflot, voorzitter van de Groene partij.—, rolspele, persoonlijke reflectie, uitwisselingsgroepen.... Eén van de rolspele, bijvoorbeeld, bestond erin om voorstellen te doen voor een politieke actie om een bepaalde problematiek aan te kaarten: bijvoorbeeld, de toegankelijkheid van handelszaken voor gehandicapten met behulp van een *flashmob*. Nooit van gehoord? Een *flashmob* is een originele groepsactie, gemobiliseerd via het Internet, die in enkele minuten de aandacht wil trekken, al dan niet met een specifiek doel. Ik moet zeggen dat een oude interesse terug werd aangewakkerd werd: die in het reilen en zeilen van het politieke en maatschappelijke bedrijf. Ik heb zelfs uit eigen beweging een kleine conferentie georganiseerd over de politieke situatie in België. Ook een avondvullend programma...

Deze zomer heb ik vaak gedacht: *"waarom bestaat dat bij ons ook niet? Waarom zouden wij ook niet zoiets kunnen doen bij ons? Waarom is dit niet meer bekend?"* Het is moeilijk te zeggen: onze Vlaamse maatschappij is anders dan de Franse, de geschiedenis van onze Kerk is anders, in zo'n groot land als Frankrijk zijn natuurlijk veertig mensen ook niet zo'n groot aantal.... Maar één ding is zeker: ik dank de Heer voor wat hij me allemaal gaf, voor de internationale dimensie van onze Kerk in het algemeen en de Sociëteit van Jezus in het bijzonder. Ik zou willen zeggen: trek die grenzen open, zet je op weg, God weet wat je allemaal tegenkomt. En dàr moet je geen jezuïet voor zijn....

Walter Ceysens sj